

Arrest

nr. 316 388 van 14 november 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HENRION
Place de l'Université 16/4ème/étage REGUS
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 december 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 november 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 september 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat E. DARESHOERI loco advocaat V. HENRION.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en België te zijn binnengekomen op 29 september 2020, dient op 12 oktober 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 20 mei 2021 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 13 september 2022.

1.3. Op 22 november 2022 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die aangetekend wordt verstuurd op 23 november 2022 en luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Je verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, geboren en getogen in Kunduz, district Aliabad in het dorp Qarya Madrasa. Je bent meerderjarig geworden op [...]. Je bent Pashtoen van etnische origine en een soennitische moslim. In Afghanistan had je tot taak om jullie dieren, schapen en koeien te laten grazen. Je verklaart dat je samenwoonde met je moeder, je jongere zus, twee jongere broers, alsook met je oom vaderszijde en zijn vrouw. Je twee oudere zussen zijn gehuwd. Je vader is ongeveer twee en half jaar geleden overleden in een aanslag op een checkpoint in de buurt van je dorp. Na zijn dood ontdekte je dat je vader een informant was voor de inlichtingendienst. Hij had een pistool en was geregeld weg voor een opdracht. Dit was wat je moeder je vertelde. Je vader was goed bevriend met commandant [G.] van de legercheckpoint, die op ongeveer twintig minuten wandelen van je huis was gelegen. Je vader ging geregeld naar de checkpoint om thee te gaan drinken met [G.], of hij liep met hem in het dorp. Eén of twee keer per maand vroeg je vader jou om thee of eten te gaan brengen. Op een dag was er een vergadering op de checkpoint. De Taliban kwamen dit te weten en hadden een bom geplaatst in het eten. Veertien soldaten, commandant [G.] en je vader kwamen hierbij om het leven. De volgende dag werd het lichaam van je vader door mensen van de overheid naar je huis gebracht. Enkele dorpelingen hebben dit gezien en hebben de Taliban op de hoogte gebracht. Je vader werd vervolgens ervan verdacht achter een aantal arrestaties in het dorp te zitten. De mullah van jullie dorp wilde de begrafenis niet leiden, want enkele dorpelingen kwamen naar de begrafenis om te verklaren dat je vader betrokken was bij de arrestatie van hun familieleden. Jullie brachten het lichaam van je vader naar Kunduz bazar om hem daar te begraven. Familieleden en dichte verwanten kwamen naar jullie huis voor condoleances. De Taliban kwam te weten dat jij ook af en toe naar de checkpoint ging en dachten dat je ook een spion was. Strijders van commandant [A.], kwamen naar jullie huis en eisten van je oom dat hij jou zou overhandigen. De verwanten die in je huis waren kwamen tussen en lieten niet toe dat je werd meegenomen. Je moeder was heel erg bevreesd voor jou en de volgende ochtend verlieten jij en je oom het huis. Je oom regelde je vertrek. De ochtend daarop kwamen de Taliban opnieuw naar jullie huis. Je oom zei dat je was gevlucht en werd hard geslagen. Je was ongeveer twee en halve maand onderweg naar België waar je op 12 oktober 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Bij terugkeer stel je een vrees te hebben vanwege de Taliban.

Ter ondersteuning van je verzoek om internationale bescherming leg je je originele taskara neer.

B. Motivering

Op het moment van je persoonlijk onderhoud was je nog minderjarig volgens je verklaringen.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden konden worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst. Heden ben je meerderjarig. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen. Volledigheidshalve dient hierbij vermeld te worden dat je in het kader van je asielaanvraag in Bulgarije verklaarde geboren te zijn op 25/5/2002, m.a.w. verklaarde je je daar wel meerderjarig, hetgeen een bedrieglijk licht werpt op je verklaringen omtrent jouw leeftijd. Bovendien wachtte je niet het resultaat van jouw asielverzoek in Bulgarije af, hetgeen op zich onlogisch is wanneer iemand zich vluchteling verklaart en verklaart een nood aan bescherming te hebben.

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat je de hoedanigheid van Vluchteling overeenkomstig Art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. Je hebt immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er ten aanzien van jou een gegronde vrees voor vervolging kan worden vermoed zoals omschreven in de Conventie, zijnde

een persoonlijke vrees voor vervolging omwille van je nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging en/of het behoren tot een welbepaalde sociale groep.

Als eerste moet worden opgemerkt dat je een aantal bevreemdende verklaringen aflegt over commandant [G.] die het hoofd zou zijn geweest van de nabijgelegen checkpost én sinds heel lang een vriend was van je vader (CG p.7). Je vader zou regelmatig naar de checkpost zijn gegaan om thee te drinken met de commandant (CG p.14). Volgens je verklaring was hij afkomstig van een buurdorp en je vader ging ook geregeld naar zijn huis om thee te drinken of te eten (CG p.7 en p.14). Ook wandelden ze samen in het dorp (CG p.7). Nog los van het feit dat men zich ernstig kan afvragen of het voor een commandant van een legercheckpost in Kunduz, Aliabad, überhaupt mogelijk was om zomaar in het dorp rond te wandelen, mag men ervan worden uitgegaan dat in dat geval de dorpingen, en bij uitbreiding de Taliban, op de hoogte waren van de sympathie van je vader voor het leger. Het is weinig aannemelijk dat zijn bezoeken aan de checkpost niet zouden zijn opgemerkt. Je bevestigt immers dat het best mogelijk is dat je vader werd gezien (CG p.14). Echter, je vader werd hierom nooit verdacht noch bedreigd, wat opvallend is. Dat de dorpingen, en bij uitbreiding de Taliban, pas ná de dood van je vader op de hoogte zouden zijn geweest van het feit dat je vader werkzaam was als "spion" en achter de arrestatie zou zitten van verscheidene dorpingen, maak je onvoldoende aannemelijk (CG p.9-10 en p.14).

Je stelt dat je vader om het leven kwam, samen met commandant [G.] en verscheidene soldaten na een aanslag op de checkpost, waar er een vergadering van verschillende commandanten gaande was (CG p.10 en p.13). Dit zou zijn verteld door de soldaten die het lichaam van je vader aan je oom terug gaven. Om welke reden je vader aanwezig was op die vergadering kan je niet aangeven (CG p.13). Je verklaart enkel dat je vader regelmatig naar de checkpost ging om thee te drinken of te eten met [G.], die zijn vriend was.

Over het werk van je vader weet je helemaal niets te vertellen. Je verklaart enkel dat hij geregeld van huis was en een pistool had. Je moeder zou je vragen beantwoord hebben met te zeggen, dat je vader weg was voor een opdracht, zonder verder toelichting (CG p.6). Je zou pas hebben beseft dat je vader "iets" voor de overheid deed omdat zijn lichaam, na de aanslag op de checkpost, werd thuis gebracht door twee soldaten en "officiële personen". Wie deze personen waren, weet je niet (CG p.10 en p.14). Je verklaringen hierover zijn ook niet gelijklopend. Op de vraag of het leger het lichaam van je vader had thuisgebracht, verklaar je eerst dat ze **in burgerkleding** waren en je oom je vertelde dat er **één of twee personen van het leger** bij waren (CG p.14). Vervolgens verklaar je dat je vaders lichaam werd thuis gebracht door **twee soldaten in uniform**, vergezeld van enkele andere officiële personen in burger (CG p.15).

Dit is een essentieel element aangezien het juist **de zichtbaarheid** van deze personen was, die ertoe zouden hebben geleid dat bepaalde dorpingen en de Taliban je vader plots gingen verdenken achter de arrestatie van hun familieleden te zitten (CG p.14). Je stelt verder dat omwille van die reden de begrafenis van je vader niet in het dorp kon doorgaan (CG p.11). Hierbij moet tevens worden opgemerkt dat je verklaart dat over het algemeen, de dorpingen en ouderlingen van je dorp niet vijandig stonden tegenover je vader en dat ze in Kunduz bazar deelnamen aan de begrafenis (CG 16). Het ging enkel om een paar mensen die je vader zouden hebben beschuldigd verantwoordelijk te zijn voor de arrestatie van bepaalde van hun familieleden (CG p.16). Spontaan geef je geen verdere informatie over welke dorpingen je vader vijandig waren gezind. Tevens is het bevreemdend dat je als oudste zoon van je familie, en destijds ongeveer vijftien en half tot zestien jaar (CG p.8), niet deelnam aan de begrafenis van je vader. Dat je oom je niet zou hebben willen meenemen omdat je huilde, is een weinig aannemelijke uitleg gezien het culturele en religieuze belang van deelname aan begrafenis (CG p.16).

Je bent recent meerderjarig geworden. Je gevraagd of je sinds je asielaanvraag in België aan je oom hebt gevraagd meer uitleg te geven over het werk van je vader, zeg je dat je je oom naar documenten hebt gevraagd (CG p.15). Je oom zou hebben gezegd dat hij uit vrees voor de Taliban de documenten van je vader heeft verbrand. Je hebt je oom niet gevraagd naar wat voor type documenten je vader had (CG p.15). Bovendien heb je ook geen informatie gevraagd over het werk van je vader, hoewel je oom volgens je verklaring de enige was die duidelijk op de hoogte was (CG p.14-15).

Er moet worden geconcludeerd dat je het profiel van je vader in het geheel niet aannemelijk maakt. Je bewering dat je vader voor de overheid heeft gewerkt, wordt noch door je verklaringen noch door objectieve elementen gestaafd. Je geeft geen enkel zicht op zijn precieze functie en/of opdrachten.

Aangezien je het profiel van je vader onvoldoende aannemelijk maakt, volgt daaruit ook dat er onvoldoende geloof kan worden gehecht aan je verklaringen inzake je eigen vrees voor vervolging. In je spontaan relaas verklaar je aanvankelijk dat je soms met je vader meeging om te eten bij de commandant in de checkpost (CG p.10). Uit verdere bevraging blijkt dit echter niet te kloppen. Je verklaart eerst dat je **zelden** naar de checkpost ging om daar thee of eten te brengen, zijnde **één tot twee keer in de maand** (CG p.7). Op een

ander moment zeg je dat je **af en toe** naar de checkpoint ging om thee of eten te brengen (CG p.13). In ieder geval **verklaar je expliciet dat je nooit bent binnen geweest in de post zelf** (CG p.15). **Ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) had je enkel vermeld dat je vader naar de checkpoint ging, over jezelf had je niets gezegd** (zie vragenlijst CG opgemaakt bij DVZ). Je hierop gewezen (CG p.16) zeg je dat je het bij de DVZ kort moest houden. Echter, aangezien het over een essentieel element gaat van je eigen vrees voor vervolging -zijnde dat het de Taliban ter ore was gekomen dat jij ook naar checkpoint ging en dus mogelijks ook een spion was zoals je vader - (CG p.11), kan worden verwacht dat je bij de DVZ toch zou hebben verwezen naar je eigen activiteit. Uit het bovenstaande volgt dat je onvoldoende aannemelijk maakt dat je zelf ook naar de checkpoint ging.

Verder verklaar je dat de Taliban je wilden meenemen en/of doden omdat ze jou nu ook ervan verdachten, dat je mogelijks ook naar de checkpoint ging, zoals je vader, en informatie over hen zou kunnen doorgeven, wat een probleem zou kunnen worden in de toekomst (CG p.11). Echter, noch het profiel van je vader, noch je eigen profiel overtuigt, waardoor er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die daaruit zouden zijn voort gevloeid.

Tot slot, moeten er nog bedenkingen worden gemaakt bij de kern van je relaas, namelijk dat je vader zou zijn gedood bij een aanslag op de checkpoint van Aliabad. Bovenstaand werd al aangetoond dat het profiel van je vader niet is aangetoond, waardoor het toch weinig waarschijnlijk is, dat hij aanwezig was bij een vergadering van commandanten in de checkpoint. Volgens je verklaringen waren er veel doden, waaronder je vader, commandant [G.] en een vijftiental soldaten. Je verklaart dat de aanslag is gepleegd door een bom in het eten (CG p.10). Van een dergelijk incident, met tientallen doden, kan worden verwacht dat er een spoor kan worden terug gevonden in de media. Uit objectieve informatie (toegevoegd aan het administratieve dossier) blijkt er veel berichtgeving te zijn over een zware en urenlange aanval op een checkpoint van Aliabad, waarin **minstens vijftien politiemannen** om het leven kwamen, waaronder ook het **hoofd van de politie**. Een bron vermeld tevens dat deze aanval het leven kostte aan **verscheidene burgers**. Deze aanslag gebeurde op **22 oktober 2019**. Het betrof hier echter een gecoördineerde aanval en geen bomaanslag door een bom in het eten en het ging hier ook over politiemannen en niet over soldaten van ANA. Er werd geen referentie gevonden naar een aanslag zoals door jou beschreven (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier)

Ten aanzien van het CG stelde je dat je ongeveer twee en half maanden onderweg was van Afghanistan tot Bulgarije waar op 06 juli 2020 je vingerafdrukken werden genomen (zie Eurodac aanwezig in het administratieve dossier). Bij DVZ verklaarde je dat je ongeveer zes maanden onderweg was van Afghanistan tot België waar je op 12 oktober 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende. Je zou dus ergens in **april 2020** Afghanistan hebben verlaten.

Het mag dan ook verbazen dat je over de genoemde aanval, ongeveer een half jaar vóór je vertrek geen melding maakt, wat in contrast staat met de vaststelling dat je gezien je leeftijd wél goed op de hoogte bent van de aanval op Kunduz in 2015, toen je nog maar elf jaar was. Zo werd je gevraagd of de post al eerder was aangevallen, wat je aanvankelijk ontkende (CG p.12). Je gevraagd wat er daarna is gebeurd met de checkpoint, zeg je eerst dat je daarover geen informatie hebt, omdat je naar EU was vertrokken, waarbij je dus verwijst naar de aanslag. Vervolgens verklaar je dat de Taliban de checkpoint hadden ingenomen toen ze Kunduz hadden ingenomen (CG p.12) en je preciseert dat dit was toen de provincie Kunduz was “ingestort” (Eng: collapsed), gedurende de eerste keer. Na twaalf dagen controle van de Taliban werd de post terug ingenomen door soldaten (CG p. 13). Uit objectieve informatie blijkt dat Kunduz de eerste keer werd ingenomen in september 2015 –waaraan je refereert. Kunduz werd opnieuw gedeeltelijk ingenomen eind augustus 2019 (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Over die keer zeg je dat de Taliban er toen niet in waren geslaagd om de checkpoint in te nemen (CG p. 13).

Al het bovenstaande indachtig volgt eruit dat jij je vrees voor vervolging niet aannemelijk hebt gemaakt en bijgevolg wordt je de vluchtelingenstatus niet toegekend. Evenmin heb je aannemelijk gemaakt dat je een reëel risico hebt op ernstige schade zoals omschreven in Art. 48/4 §2 van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst

terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsvername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde

veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. Je bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Net zomin laat je na het bewijs te leveren dat je specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met je persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er ten aanzien van jou omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat je een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een 'emergency' of 'catastrophic' situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt**(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul**

city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven

volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Tot slot, de door jou neergelegde taskara kan bovenstaande conclusies niet wijzigen, gezien het een loutere indicatie betreft van je identiteit. Gezien je verschillende geboortedata opgaf in België en Bulgarije kan de echtheid ervan evenwel niet gegarandeerd worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker wijst vooreerst op zijn jonge leeftijd. Hij preciseert dat hij op zestienjarige leeftijd als niet-begeleide minderjarige België is binnengekomen en hij intussen achttien jaar oud is. Hij wijst erop dat bijzondere procedurele noden toegekend werden, maar meent dat die onvoldoende waren. Volgens hem werd er geen rekening mee gehouden dat hij pas zestien jaar was toen de problemen zich voordeden. Hij acht het niet meer dan normaal dat hij onder die omstandigheden moeite heeft met het geven van details over de werkzaamheden van zijn vader of het creëren van een sluitende tijdslijn, te meer nu hij niet bezig was met het concept 'tijd', zoals men hiermee in Europa bezig is. Hij ziet niet in hoe er met zijn jeugdige leeftijd en maturiteit en met zijn kwetsbare mentale toestand rekening werd gehouden bij de beoordeling van zijn verklaringen.

Vervolgens stelt hij dat zijn problemen met de taliban zeer subjectief werden geïnterpreteerd. Daarnaast heeft de commissaris-generaal volgens hem nagelaten zijn problemen, die hij intussen zou kennen omwille van zijn verblijf in Europa, ernstig te beoordelen.

Hij stelt dat het niet van hem verwacht kan worden om te speculeren over de gedragingen van zijn vader, nu hij niet eens wist dat zijn vader op dat moment in de checkpost was en nu het de soldaten waren die zijn lichaam kwamen terugbrengen en dit vertelden. Hij kon dan ook niet weten waarom zijn vader aldaar aanwezig was. Hij wijst erop dat een kind in Afghanistan niet geacht wordt zijn vader te ondervragen over diens werk. Hij stelt wel degelijk een voorbeeld gegeven te hebben van dorpelingen die de taliban gunstig gezind waren, daar hij melding maakte van de imam, die resoluut weigerde om de begrafenis van zijn vader te laten doorgaan. Waar de commissaris-generaal oordeelt over zijn eigen bezoeken aan de checkpoint, stipt aan dat hij met 'één à twee keer per maand' hetzelfde bedoelde als 'af en toe' en herhaalt hij dat hij er moeite mee heeft om de tijd in te schatten. Hij legt uit dat het voldoende was voor de taliban dat hij de checkpost bezocht om hem te verdenken. Het druist volgens hem in tegen de *modus operandi* van de taliban, dat zij eerst een grondig onderzoek zouden voeren naar zijn rol.

Hij wenst bedenkingen te maken bij de kern van zijn relaas en te verduidelijken dat het lichaam van zijn vader door twee soldaten in uniform, vergezeld van andere officieren in burger, thuis werd gebracht. Hij stelt niet te weten waarom zijn oom hem niet toeliet naar de begrafenis te gaan, heeft hem hierover niet bevraagd en heeft zijn beslissing niet in twijfel getrokken. Hij benadrukt dat het in de Afghaanse cultuur niet gebruikelijk is om vragen te stellen over waarom men wel of niet iets mag doen en om te twijfelen aan beslissingen van oude familieleden.

Verder kaart hij aan dat de commissaris-generaal nagelaten heeft om zijn situatie na de machtsovername door de taliban grondig te analyseren, wat volgens hem ingaat tegen arrest nr. 270.813 van 31 maart 2022 van de Raad. Hij verwijst naar de Nansen nota van oktober 2021, waaruit blijkt dat het aantal burgerslachtoffers hoog is gebleven en er na de machtsovername geen veilige gebieden meer zijn. De bestreden beslissing druist volgens hem in tegen het advies dat UNHCR heeft verleend en waaruit blijkt dat de situatie voor verwesterde Afghanen gevaarlijk geworden is. Voor wat betreft de gepercipieerde verwestering, verwijst verzoeker naar 's Raads arrest nr. 228.224 van 30 oktober 2019. Hij wijst erop dat verwesterde Afghanen een specifieke sociale groep zijn en dat het van terugkeerders niet verwacht kan worden dat ze het spel meespelen. Vervolgens verwijst verzoeker naar en citeert hij uit verschillende rapporten om te stellen dat hij het niet eens is met de conclusie getrokken in de bestreden beslissing.

Toegepast op zijn situatie, zet hij uiteen dat hij een andere kledingstijl heeft, geen baard heeft en in zijn vrije tijd graag naar muziek luistert. Hij stipt aan dat zijn reis naar Europa en zijn verblijf in België sinds twee jaar een duidelijke impact op hem gelaten hebben en dit onder meer door de verschillende vakantiejobs die hij gehad heeft. Hij stelt dat hij geleerd heeft om zelfstandig te zijn en om voor zichzelf beslissingen te nemen. Het is volgens hem onmogelijk om zich te re-integreren in Afghanistan. Hij benadrukt dat hij hier op jonge leeftijd aankwam en meteen naar school ging, waarmee ook rekening gehouden moet worden. Dat hij zijn best doet om actief deel te nemen aan de Belgische samenleving en dat hij probeert op eigen benen te staan, blijkt volgens hem nu hij onder meer werkt in de vakanties. Hij stelt zich gebruiken en gewoonten eigen gemaakt te hebben, die onverenigbaar zijn met de sociaal aanvaardbare gedragingen in een door de taliban geregeerd Afghanistan. Hij geeft aan dat het voor hem zeer natuurlijk geworden is om te praten met vrouwen, om hen vragen te stellen en om hun mening te waarderen. Indien hij met deze ingesteldheid naar Afghanistan zou terugkeren en een vrouw zou aanspreken in het openbaar, zou zijn leven onmiddellijk in gevaar zijn. Hij voegt nog toe dat hij niet bekend is met de regels en sociaal aanvaardbare gedragingen die door de taliban werden opgelegd. Hij stipt voorts aan dat hij afkomstig is uit de provincie Kunduz en dat hij bij terugkeer onder de aandacht zal komen van de taliban.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus verwijst verzoeker naar de geactualiseerde richtlijnen van UNHCR van februari 2022 en het rapport van Nansen. Hij verwijt de commissaris-generaal het rapport van UNHCR naast zich te hebben neergelegd. Hij beroept zich opnieuw op 's Raads arrest nr. 278 700 van 13 oktober 2022 en stelt dat een terugkeer niet mogelijk is en dat er geen intern vluchtalternatief bestaat in Afghanistan. Hij vervolgt dat het voor hem niet eenvoudig is om te achterhalen hoe de situatie op dit moment is voor zijn familie en dit enerzijds omdat het in Afgaanse families moeilijk is om hierover te praten en anderzijds omdat het contact tussen hem en zijn familie heel moeizaam verloopt sinds de machtsovername door de taliban, daar er weinig verbinding is.

Verzoeker haalt vervolgens zowel in het arrest van de Raad van 31 maart 2022 als talrijke rapporten aan waaruit hij citeert om de verslechterde humanitaire situatie in Afghanistan aan te kaarten, die volgens hem overwegend te wijten is aan het gedrag van de taliban. De situatie aldaar valt volgens hem onder artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Opnieuw verwijzend naar het arrest van de Raad van 31 maart 2022, stelt verzoeker dat alle landeninformatie waarnaar in dat arrest wordt verwezen, gewag maakt van de moeilijkheden wat betreft het bekomen van informatie in het land op dit moment. Hij citeert vervolgens uitgebreid uit talrijke rapporten. Tot slot wijst hij op de schending van artikel 3 van het EVRM.

3. Nieuwe stukken

3.1. In de inventaris van zijn verzoekschrift somt verzoeker, van stukken 3 t.e.m. 18, rapporten op waarvan hij telkens de weblinks vermeldt.

3.2. Op 30 september 2024 maakt de commissaris-generaal, overeenkomstig artikel 39/76, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin zij refereert aan de volgende nieuwe stukken waarvan zij telkens de weblink vermeldt:

- EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments, 4 november 2022;
- EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022;
- EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022;
- EUAA Afghanistan - Country Focus van december 2023;
- EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024;
- EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022;
- EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020;
- EUAA Afghanistan Targeting of individuals van augustus 2022;
- UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan van juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023;
- EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments, 2 februari 2024.

3.3. Op 15 oktober 2024 legt verzoeker een aanvullende nota neer overeenkomstig artikel 39/76, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet waarin hij melding maakt van volgende nieuwe stukken, waarvan hij telkens de weblink vermeldt:

- UNAMA, "De facto authorities' moral oversight in Afghanistan: impacts on human rights", juli 2024;
- Amnesty, "Afghanistan: New UN Report stresses urgent need for taliban to roll back on moral policing", 10 juli 2024 ;
- CNN, "No music, no Western-style haircuts: UN report details life in Afghanistan under Taliban's moral enforcers", 10 juli 2024 ;
- UNAMA, "Over 23 million Afghans in dire need of humanitarian aid: UNAMA report", 6 mei 2024;
- Ariana News, "UNAMA's criticism of Afghanistan's morality ministry 'unfounded', says IEA", 10 juli 2024;
- Forbes, "Taliban's Legacy: Gender Apartheid, Genocide And Gross Violations", 12 augustus 2024;
- AP News, "The Taliban have ruled Afghanistan for 3 years. Here are 5 things to know", 14 augustus 2024;
- Human Rights Watch, "Afghanistan: Taliban Tighten Grip 3 Years into Rule", 11 augustus 2024;
- Freedom House, "Afghanistan: Freedom in the World 2024 Country Report";
- OCHA, "Afghanistan: The Cost of Inaction", juni 2024;
- UNHCR, "UNHCR Dataviz – Returns to Afghanistan", 28 mei 2024;
- UNAMA, "Statement from Special Representative of the Secretary-General and head of UNAMA", 25 augustus 2024;
- UNOCHA, "New morality law further restricts rights in Afghanistan", 9 oktober 2024 ;
- OHCHR, "New morality law affirms Taliban's regressive agenda, experts call for concerted action", 30 augustus 2024 ;

- UNAMA, "Statement from Special Representative of the Secretary-General and head of UNAMA on International Day of the Girl Child", 11 oktober 2024;
- Human Rights Watch, "UN Rights Council Misses Chance to Advance Justice for Grave Abuses in Afghanistan", 9 oktober 2024;
- OHCHR, "Afghanistan: Comprehensive efforts needed to stop destructive cycle of impunity, says UN expert", 9 september 2024 ;
- Amnesty, "Geneva: UN HRC resolution on Afghanistan fails to deliver an adequate response to the escalating human rights crisis", 10 oktober 2024;
- Amnesty, "Joint Statement by the Alliance for Human Rights in Afghanistan: Need for an Urgent Rethink of International Response to the Human Rights Crisis in Afghanistan", 15 augustus 2024 ;
- RAWA, "Global Security Review – The Coming Disaster in Afghanistan", 7 oktober 2024;

Hij voegt eveneens volgende nieuwe stukken:

- Werkeloosheidsattest;
- Idem;
- Idem;
- Attest werkgever;
- Attest coördinator Huppa Oostende;
- Schoolattesten.

4. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. Voorafgaand

Verzoeker klaagt in zijn verzoekschrift een gebrek aan objectieve en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan aan. Er dient op gewezen dat de commissaris-generaal in zijn beslissing rekening heeft gehouden met de actuele beschikbare objectieve landeninformatie en telkens de weblink heeft vermeld van de desbetreffende rapporten.

De machtsovername door de taliban in Afghanistan heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Doch blijkt duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er is aldus wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

Zowel de richtlijnen van UNHCR als de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA zijn niet bindend. Artikel 11, derde lid, van de Verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU houdt wel volgende verplichting in: *“Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming.”*

De richtlijnen van UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA ontslaan de asielinstanties niet van hun verplichting om, conform artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU over te gaan tot een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden. De Raad zal zich bij de actuele beoordeling van de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die hem door beide partijen wordt aangereikt. Verzoekers verzoek wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst, alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door verzoeker zelf. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoeker zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. *In casu* dient te worden vastgesteld dat zowel verzoeker als verwerende partij een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten, informatie en persartikels aanleveren die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen.

In tegenstelling tot wat verzoeker doorheen zijn kritiek in het voorliggende verzoekschrift tracht te laten uitschijnen, is er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.4. Bijzondere procedurele noden

In de bestreden beslissing wordt vooreerst in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet vastgesteld dat er, op grond van het geheel van de gegevens in het administratief dossier, in hoofdte van verzoeker als niet-begeleide minderjarige bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Het persoonlijk onderhoud van verzoeker werd afgenomen door een gespecialiseerde *protection officer*, die binnen de diensten van het CGVS een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat de betrokken *protection officer* tijdens het gehoor voldoende oog had voor de jeugdige leeftijd, maturiteit en kwetsbaarheid van verzoeker. Noch uit het gehoor, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Op het moment van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS was verzoeker zeventien jaar en dus geen *infans*, waardoor redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in staat is doorleefde en coherente verklaringen af te leggen over de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten. Uit het gehoorverslag en de bestreden beslissing blijkt verder dat rekening werd gehouden met verzoekers persoonlijke achtergrond en de algemene situatie in zijn land van herkomst. In het gehoorverslag kan worden gelezen dat de *protection officer* herhaaldelijk open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over wat hem zou zijn overkomen en dat van hem geen gedetailleerde informatie verwacht werd over de tewerkstelling van zijn vader of over bepaalde situeringen in de tijd. Er was ook bijstand van een tolk Psthou en verzoekers voogd en advocaat waren aanwezig.

Dat bij de beoordeling van de verklaringen van verzoeker en de stukken in het administratief dossier afdoende rekening werd gehouden met zijn jeugdige leeftijd, maturiteit, evenals met de algemene situatie in zijn land van herkomst, wordt in het verzoekschrift niet *in concreto* weerlegd. Verzoeker stelt in loutere algemene bewoordingen dat geen rekening gehouden werd met zijn jonge leeftijd en kwetsbaarheid en dat het aanstellen van een voogd en de mogelijkheid tot het formuleren van opmerkingen niet voldoende is, maar laat na dit te concretiseren. Noch verzoeker, noch de advocaat en de voogd die hem bijstonden op de zetel van het CGVS, hebben enig bezwaar geformuleerd tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud. Evenmin werd er na afloop van het persoonlijk onderhoud op gewezen dat verzoeker omwille van zijn leeftijd bepaalde vragen niet zou kunnen hebben beantwoord. Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat er bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert hij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan.

4.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.5.1. Het asielrelaas van verzoeker kan als volgt worden samengevat. Verzoeker vreest gedood te worden door de taliban. Na de dood van zijn vader, zouden de taliban hem en zijn vader ervan verdacht hebben spionnen te zijn omdat zij beiden de checkpost bezochten waar de vriend van zijn vader commandant was (AD CGVS, deel DVZ, Vragenlijst, punt 3.5 en NPO, p. 11 en 14). Volgens verzoeker zouden de taliban na de dood van zijn vader ontdekt hebben dat zijn vader voor de overheid werkte (NPO, p. 15).

4.5.2. Middels de bestreden beslissing weigert de commissaris-generaal aan verzoeker de vluchtelingenstatus toe te kennen omdat hij verschillende weinig aannemelijk, weinig overtuigende en niet overeenstemmende verklaringen heeft afgelegd en er geen geloof kan worden gehecht aan zijn asielrelaas. De commissaris-generaal baseert zich hiervoor op volgende vaststellingen:

(I) Ten eerste maakt verzoeker het profiel van zijn vader in het geheel niet aannemelijk, nu hij zijn bewering, dat hij voor de overheid zou hebben gewerkt niet kan staven en hij geen enkel zicht biedt op zijn precieze functie en/of opdrachten. De commissaris-generaal komt hiertoe op grond van wat volgt:

- i) Het is weinig aannemelijk dat de bezoeken van zijn vader aan de checkpost niet zouden zijn opgemerkt en dat hij pas na zijn dood door de taliban en de dorpelingen ervan beschuldigd werd werkzaam te zijn als spion en zou zitten achter de arrestaties van verscheidene dorpelingen;
- ii) Verzoeker kan niet aangeven om welke reden zijn vader aanwezig was op de vergadering van verschillende commandanten in de checkpost, gezien hij enkel verklaart dat zijn vader regelmatig naar de checkpost ging om thee te drinken of te eten met commandant G., die zijn vriend was;
- iii) Verzoeker weet helemaal niets te vertellen over het werk van zijn vader;
- iv) Verzoeker legt geen gelijklopende verklaringen af over de personen die het lichaam van zijn vader naar zijn huis brachten, terwijl de zichtbaarheid van deze personen nochtans een essentieel element is dat ertoe zou geleid hebben dat bepaalde dorpelingen en de taliban zijn vader plots gingen verdenken;
- v) Verzoeker geeft geen informatie over de dorpelingen die zijn vader vijandig gezind waren;
- vi) Het is bevreemdend dat verzoeker, als oudste zoon van de familie, niet deelnam aan de begrafenis van zijn vader;
- vii) Verzoeker heeft geen informatie gevraagd over het werk van zijn vader, zelfs niet nadat hij zijn asielaanvraag in België had ingediend;

(II) Ten tweede kan er onvoldoende geloof worden gehecht aan zijn verklaringen inzake zijn eigen vrees voor vervolging omdat

- i) hij het profiel van zijn vader onvoldoende aannemelijk gemaakt heeft;
- ii) verzoeker geen eenduidige verklaringen aflegt over het aantal keren hij naar de grenspost ging en of enkel zijn vader, dan wel hijzelf zich hier ook naar begaf;
- iii) verzoeker zijn eigen profiel niet aannemelijk maakt waardoor hij zijn problemen die hieruit zouden voortvloeien evenmin aannemelijk maakt.

(III) Met betrekking tot de kern van zijn asielrelaas wordt opgemerkt dat

- i) er geen referentie kan worden teruggevonden in de media van de aanslag op de checkpoint van Aliabad, waarbij zijn vader om het leven kwam en er veel doden vielen, waaronder een commandant G. en een vijftiental soldaten, terwijl er wel veel berichtgeving te vinden was over een gelijkaardige aanval op hetzelfde checkpoint op 22 oktober 2019 en;
- ii) het doet verbazen dat hij van voormelde aanval geen melding maakt, terwijl die dateert een half jaar vóór zijn vertrek en hij wel goed op de hoogte was van de aanval op Kunduz in 2015;

(IV) Het volstaat niet om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Verzoeker bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt;

(V) De door verzoeker neergelegde taskara kan bovenstaande conclusies niet wijzigen, gezien i) het een loutere indicatie betreft van zijn identiteit; ii) de echtheid ervan niet gegarandeerd kan worden, gelet op de verschillende geboortedata die opgaf in België en Bulgarije.

4.5.3. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven zijn pertinent en draagkrachtig, vinden steun in het administratief dossier en worden niet *in concreto* weerlegd in het verzoekschrift. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter, zoals blijkt uit de uiteenzetting die volgt, in gebreke blijft. De bestreden beslissing motiveert terecht dat verzoeker de aangehaalde vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt en dat hij niet aannemelijk maakt dat hij Afghanistan heeft verlaten omwille van een persoonlijke gegronde vrees voor vervolging.

4.5.3.1. Ten eerste is verzoeker niet in staat duidelijkheid te scheppen over het profiel van zijn vader. Doorheen zijn verklaringen laat hij weliswaar uitschijnen dat zijn vader tewerkgesteld was voor de overheid, maar maakt hij dit hoegenaamd niet aannemelijk.

Vooreerst blijven zijn verklaringen over zijn vaders tewerkstelling uiterst beperkt, nu hij louter aangeeft dat hij niet wist wat zijn vaders job was, enkel dat hij geregeld weg van huis was en een pistool droeg. Hij vervolgt dat wanneer hij hieromtrent navraag deed bij zijn moeder, zij slechts antwoordde dat zijn vader naar plaats "X" ging waar hij een opdracht moest uitvoeren. Hij zou pas na de dood van zijn vader door zijn oom geïnformeerd zijn van diens werkzaamheden omdat zijn oom hier wel weet van had (NPO, p. 6; 14-15). Zijn oom zou het hem voordien niet verteld hebben omdat hij slechts een kind was en dit zou kunnen rondbazuinen in het dorp. Daarom zou zijn oom hem pas na zijn vaders dood verteld hebben dat hij gedood werd omdat hij voor de overheid werkte. Verzoeker geeft met zijn uiterst vage antwoorden, die niet meer lijken dan enkele veronderstellingen, geen enkele informatie over de precieze aard van de tewerkstelling van zijn vader. Ook in het verzoekschrift is hij niet in staat hierover anders te doen oordelen.

Uit zijn verklaringen blijkt voorts niet dat hij nog pogingen ondernomen heeft om gedetailleerde informatie te bekomen en dit ter staving van zijn asielrelaas. Verzoeker had reeds de leeftijd bereikt van vijftien jaar bij zijn vertrek uit Afghanistan. Dat hij dan slechts een kind was, die niet geacht wordt vragen te stellen over zijn vaders werk, is enerzijds een loutere bewering en anderzijds niet aannemelijk, nu dit de aanleiding heeft gevormd voor de ingrijpende beslissing om zijn herkomstland te verlaten. Verzoeker liet ook na om, na zijn aankomst in België, verdere inlichtingen te bekomen bij de rest van zijn familie (NPO, p. 15). Zijn oom zou hem, op de vraag om werkdocumenten van zijn vader door te sturen, louter geantwoord hebben dat de dorpelingen weigerden deel te nemen aan zijn vaders begrafenis, dat de taliban hem beschuldigden van spionage en dat ze de documenten verbrand hadden omdat zij dachten dat dit problemen ging geven. Wanneer de *protection officer* vervolgens vraagt of hij enig idee had over welk type documenten het ging, antwoordt verzoeker simpelweg dat hij dit niet gevraagd had. Naast het gegeven dat het niet aannemelijk is dat de documenten die zijn beschermingsverzoek zouden kunnen ondersteunen, verbrand worden door de persoon die hem had aangemoedigd het land te verlaten (NPO, p. 11), getuigen de uitermate summiere stappen die verzoeker heeft gezet om zich terdege te informeren naar de kern van zijn asielrelaas eerder van een opmerkelijke desinteresse, wat de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over het profiel van zijn vader en de gebeurtenissen die zich daardoor hebben voorgedaan ten stelligste ondermijnt.

Verder is het niet geloofwaardig dat verzoekers vader om het leven kwam bij een aanslag op de checkpoint van Aliabad. Enerzijds maakt verzoeker niet aannemelijk dat zijn vader daar op dat moment aanwezig was, laat staan in welke hoedanigheid, en anderzijds wordt over die vermeende aanslag geen melding gemaakt in de beschikbare landeninformatie. Verzoeker stelt weliswaar dat zijn vader regelmatig naar de checkpoint ging

om thee te drinken of te eten met zijn vriend, namelijk de commandant G. (NPO, p. 7, 10), doch kan niet aangeven waarom zijn vader aanwezig was op een vergadering waarbij verschillende commandanten samenkwamen of waarover deze vergadering dan ging (NPO, p. 10, 13). Verzoekers verweer in zijn verzoekschrift, dat het niet aan hem was om te speculeren naar zijn vaders gedragingen, neemt niet weg dat het, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn vaders profiel (zie *supra*), niet aannemelijk was dat zijn vader zou deelnemen aan dergelijke vergadering en dat het wel degelijk aan hem toekomt zijn vervolgingsvrees te concretiseren, wat met zich meebrengt dat hij nauwkeurige, consistente verklaringen dient te leggen, *quod non*.

De aanslag, waarbij verzoekers vader zou zijn omgekomen, vond plaats ongeveer in maart 2020 nu hij verklaart dat zijn vader ongeveer 2,5 jaar geleden kwam te overlijden (NPO, p. 5). Volgens verzoeker kwamen veertien soldaten, zijn vader en commandant G. om het leven nadat de taliban een bom in het eten hadden geplaatst (NPO, p. 10). Nu dit volgens verzoekers beschrijving een ernstige, gerichte aanval betrof waarbij verschillende doden vielen, kan redelijkerwijze verwacht worden dat men hieromtrent zou berichten en dit een weerslag zou vinden in de algemene landeninformatie, *quod non* (AD CGVS, map 6 Landeninformatie, stukken 9-10). Zoals terecht uiteengezet in de bestreden beslissing, werd er wel bericht over een gelijkaardig incident dat in zijn dorp plaatsvond op dezelfde checkpost. Zo blijkt uit meerdere artikelen dat de taliban op 22 oktober 2019 de checkpost van Aliabad bestormden en er een urenlang vuurgevecht volgde, waarbij minstens vijftien politieagenten, waaronder ook de commandant van de politiebasis, en verschillende burgers gedood werden (AD CGVS, map 6 Landeninformatie, stukken 3-8). De beschrijving van voormelde aanval in de beschikbare landeninformatie komt aldus niet overeen met verzoekers verklaringen, wat wederom nefast is voor de geloofwaardigheid ervan. Waar hij betoogt dat er nu eenmaal veel veiligheidsincidenten plaatsvonden in zijn regio van herkomst en hij niet weet waarom er over het ene incident wel bericht werd en over het andere niet, voegt hij in wezen niets toe dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht kan plaatsen.

Ook zijn overige verklaringen overtuigen geenszins. Zo oordeelt de commissaris-generaal op goede gronden dat het niet aannemelijk is dat de dorpingen en de taliban verzoekers vader pas na zijn dood ervan beschuldigden een spion te zijn en verschillende dorpingen gearresteerd werden (NPO, p. 10-11; 14). Verzoeker verklaart immers dat de commandant van de checkpost in het dorp al jaren een goede vriend van zijn vader was, dat zijn vader vaak naar de checkpost en het huis van de commandant ging en dat zij ook samen in het dorp rondgingen (NPO, p. 7). Er kan bijgevolg redelijkerwijze worden aangenomen dat de dorpingen, en bij uitbreiding de taliban, al langer op de hoogte waren van zijn vaders sympathie voor en de banden met de personen in de checkpost, te meer gezien hij erkent dat het mogelijk is dat de dorpingen zijn vader regelmatig naar de post of naar het huis van de commandant zagen gaan (NPO, p. 14). Hoewel verzoeker blijft volhouden dat de dorpingen zijn vader pas verdachten en beschuldigden nadat hij gedood werd in de checkpost en nadat zijn lichaam naar hun huis gebracht werd door het leger (*ibid.*), legt hij hieromtrent geen eenduidige verklaringen af. Verzoeker verklaart initieel dat de lichamen van de slachtoffers uit de checkpost verplaatst werden door soldaten en dat het lichaam van zijn vader door “overheidsfunctionarissen” naar zijn huis gebracht werd (NPO, p. 10). Even later stelt hij dat het lichaam van zijn vader door het leger naar zijn huis gebracht werd. Hierop doorgevraagd, stelt verzoeker dat de personen die het lichaam brachten in burgerkleding waren en dat zijn oom hem vertelde dat er één of twee bij het leger waren (NPO, p. 14), terwijl hij hierna aangeeft dat zijn vaders lichaam gebracht werd door twee soldaten in uniform, die vergezeld waren van overheidsfunctionarissen, die in burgerkleding waren (NPO, p. 15). Dat hij geen duidelijkheid schept over hoe de personen die het lichaam brachten gekleed waren, ondermijnt ten eerste de geloofwaardigheid van zijn vrees, gezien het de zichtbaarheid van deze personen was die volgens hem geleid zou hebben tot de beschuldigingen door de dorpingen en de taliban (NPO, p. 14). Door in het verzoekschrift slechts te opteren voor één versie van de feiten, zijnde dat het ging om twee soldaten in uniform, vergezeld van officieren in burger, kan hij niet verklaren waarom hij elders een andere versie van de feiten naar voren schoof. Zijn inconsistente verklaringen hebben bovendien betrekking op de kern van zijn asielrelaas, waardoor hij niet kan volstaan met het volharden in één bepaalde versie van de feiten.

Naast zijn ongeloofwaardig bevonden verklaringen, legt verzoeker geen enkele documenten neer die hierop een ander licht kunnen werpen (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker).

4.5.3.2. Ten tweede zijn verzoekers verklaringen omtrent zijn eigen problemen evenmin aannemelijk. De taliban zouden hem hebben willen doden of meenemen omdat zij informatie kregen dat hij ook af en toe de checkpost bezocht. Zij zouden hem ervan verdacht hebben om, net zoals zijn vader, informatie door te geven waardoor zij hem beschuldigden van spionage (NPO, p. 11). Nu geen geloof kan worden gehecht aan het profiel en de problemen van zijn vader, kan evenmin geloof worden gehecht aan de problemen met de taliban, die verzoeker ten gevolge hiervan zou hebben ondervonden. Daargelaten de vraag of “één à twee keer per maand”, dat hij naar de checkpost ging, hetzelfde betekent als “af en toe”, gaat hij eraan voorbij dat hij bij de DVZ geen melding maakt van zijn eigen bezoeken aan de checkpost. Hij stelt louter dat zijn vader vaak eten en thee bracht naar de legerpost van de commandant en dat zijn vader gedood werd bij een bomaanslag op deze legerpost (AD CGVS, deel DVZ, Vragenlijst 18.05.21, vraag 3.5). Nu volgens hem de taliban hem op basis van deze informatie verdachten van spionage (NPO, p. 16), kan van verzoeker verwacht

worden zo spoedig mogelijk, en dus op het moment dat hij bij de DVZ gevraagd wordt om alle elementen die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht uit Afghanistan, melding te maken van zijn eigen bezoeken aan die checkpoint. Dat hij dit naliet te doen, ondermijnt wel degelijk de geloofwaardigheid ervan. Verzoeker verklaart overigens nog dat hij nooit binnen geweest is in de checkpoint zelf en deze enkel van buitenaf gezien heeft (NPO, p. 15). In dit verband moet worden opgemerkt dat zijn uitleg, dat loutere geruchten over zijn connectie met de checkpoint voldoende waren om hem te verdenken klem met de talrijke bezoeken van de checkpoint door zijn vader die dan weer nooit zouden zijn opgemerkt (zie *supra*). Ook in dit verband laat verzoeker na enige documenten, ter staving van zijn relaas, neer te leggen.

4.5.3.3. Waar verzoeker betoogt dat de commissaris-generaal naliet om zijn situatie grondig te onderzoeken ingevolge de machtsovername door de taliban, kan hij niet gevolgd worden. Hoewel verzoekers verzoek om internationale bescherming dateert van 12 oktober 2020, aldus van vóór de machtsovername door de taliban, vond zijn persoonlijk onderhoud plaats nadien. Verzoeker had dan ook de mogelijkheid om toen elementen, gelinkt aan de machtsovername door de taliban, kenbaar te maken. Uit de bestreden beslissing blijkt wel degelijk dat de commissaris-generaal op de hoogte is dat politieke situatie en de conflictdynamiek in Afghanistan radicaal zijn veranderd toen de Verenigde Staten hun troepen hebben teruggetrokken en de voormalige Afghaanse regering half augustus 2021 ineens stortte, waarna de taliban de macht overnamen en het Islamitisch Emiraat Afghanistan (IEA) weer oprichtten. Dit wordt tevens onder de aandacht gebracht door verzoeker in het verzoekschrift, in zijn aanvullende nota en uitgebreid in de aanvullende nota van de commissaris-generaal.

4.5.3.4. Verzoekers overige betoog in het verzoekschrift is niet van die aard om afbreuk te doen aan voorgaande vaststellingen die voldoende zijn om zijn asielrelaas niet als geloofwaardig te beoordelen. De motieven in de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in de stukken van het administratief dossier te weerleggen, waardoor zij integraal overeind blijven.

4.5.4. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in Afghanistan, is voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat derhalve het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Aldus blijkt niet dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

4.5.5. Waar verzoeker erop wijst dat hij bij terugkeer naar Afghanistan het risico loopt om als verwesterd te worden beschouwd, kan op basis van de beschikbare objectieve landeninformatie, volgende analyse worden gemaakt.

4.5.5.1. De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingend geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, December 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijsstelsel onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, December 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 45-48 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een mahram. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de facto*-ministerie in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, *Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban* van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, August 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden voor van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *"Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate"*, van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation*, August 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA *Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de facto*-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, December 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot '*qisas*'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot '*hudud*'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130). Een professor aan de *American University of Afghanistan* wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hoc-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht*, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, August 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "geloofsethiek en denkwijze" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 December 2021 in EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de

voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA *Afghanistan targeting of individuals* augustus 2022, p. 53-55; *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, *Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban* van 14 december 2023, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *Afghanistan: targeting of individuals*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, *Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban* van 14 december 2023, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, August 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als "verwesterd" worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als "verraders" of "ongelovigen".

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51, EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

- (1) personen "die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die "verwesterd" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van 'zina' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA *Country Guidance* wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij verwijst, kunnen worden bijgetreden (EUAA *Country guidance: Afghanistan*, mei 2024, p. 57-61).

4.5.5.2. Verzoeker zet in zijn verzoekschrift uiteen dat hij een andere kledingstijl heeft, geen baard heeft en in zijn vrije tijd graag naar muziek luistert. Hij verwijst naar zijn jonge leeftijd bij aankomst in België, zijn verblijf in België sinds twee jaar, zijn schoolparcours en zijn verschillende vakantiejobs en voegt toe dat hij zich gebruiken en gewoonten eigen gemaakt heeft, die onverenigbaar zijn met de sociaal aanvaardbare gedragingen in een door de taliban geregeerd Afghanistan. Zo geeft hij aan dat het voor hem zeer natuurlijk geworden is om te praten met vrouwen. Tot slot benadrukt hij dat hij afkomstig is uit de provincie Kunduz en dat hij bij terugkeer onder de aandacht zal komen van de taliban.

Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat verzoeker bij het verlaten van Afghanistan, ongeveer in maart/april 2020 (AD CGVS, Verklaring DVZ 18.05.21, punt 33) en op het moment dat hij in België is aangekomen, zijnde op 29 september 2020, vijftien jaar oud was. Verzoeker bevindt zich ongeveer vierenhalf jaar buiten Afghanistan. Hij heeft heden de leeftijd van twintig jaar en verblijft vier jaar in België. Verzoekers leeftijd wordt niet betwist.

De duur van zijn verblijf in België sinds september 2020, *in casu* iets langer dan vier jaar, is niet dermate lang dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker door dit tijdsverloop dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden. Verzoeker was weliswaar nog minderjarig toen hij Afghanistan verliet, doch – gelet op de concrete omstandigheden van huidige zaak –, wordt niet aangetoond dat deze omstandigheid op zich zou maken dat hij zich niet langer kan conformeren aan de Afghaanse normen en waarden, zoals vormgegeven door de taliban. Gelet op zijn leeftijd kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan ook al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen en dat hij er een belangrijk deel van zijn puberteit, die essentieel is in het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van waarden en normen, heeft doorgebracht. Verzoeker ging er tot de derde graad naar school en ging in het verleden tevens naar de madrassa. Hierbij komt dat hij nog steeds in contact staat met zijn paternale oom, die voor zijn moeder, broers en zus zorgt (NPO, p. 5-6). Er zijn geen gegevens voorhanden op basis waarvan zou kunnen worden aangenomen dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij een terugkeer. Minstens concretiseert verzoeker onvoldoende waarom dit zo zou zijn. Bovendien is uit de uiteenzetting *supra* gebleken dat hij geen duidelijkheid heeft geschetst omtrent het profiel van zijn vader.

Verzoeker is niet in staat om *in concreto* aan te tonen dat in zijn hoofd sprake is van aangenomen Belgische of Europese waarden en normen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als niet-conformerend aan de aldaar heersende waarden en normen én omwille daarvan zal worden gevisieerd/vervolgd. De documenten die hij neerlegt volstaan evenmin om tot die vaststellingen te komen. Verzoeker legt verschillende werkloosheidsattesten neer, attesten van zijn vorige en huidige werkgever, waarin hij beschreven wordt als een harde werker en een meerwaarde voor het team, alsook aan schoolattest (aanvullende nota 14.10.24, stukken 1-6). Hoewel deze documenten verzoekers inzet op de arbeidsmarkt en interesse in het leren van de Nederlandse taal aantonen en kunnen getuigen van een bepaalde wil om zich in België te integreren, zijn deze op zich niet voldoende om aan te nemen dat hij dermate is verwesterd dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, dan wel dat hij als dusdanig zal worden gepercipieerd. De bijgevoegde documenten geven geen enkele concrete en persoonlijke invulling aan zijn beweerd westerse waarden en normen. Met de verwijzing naar zijn gebrek aan baard, zijn westerse kledij en zijn omgang met vrouwen, slaagt verzoeker er evenmin in om *in concreto* aan te tonen dat er in zijn hoofd sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen.

Ook met een loutere verwijzing naar zijn afkomst uit Kunduz, doet verzoeker geen enkele afbreuk aan de vaststelling dat hij evenwel geen enkele concrete informatie aanreikt, die op zijn persoonlijke situatie betrekking heeft, waaruit een verregaande verwestering blijkt of waaruit blijkt dat hij gezien zal worden als iemand die de sociale normen in Afghanistan niet respecteert en daarom in die zin een risico loop om vervolgd te worden.

Het zeer summier betoog betreffende zijn persoonlijke situatie en uitermate uitvoerig betoog omtrent de termen van verwestering en algemene rapporten in zijn verzoekschrift en zijn aanvullende nota van 14 oktober 2024, missen de nodige verdere stoffering, onderbouwing, concretisering en uitwerking om enige (toegeschreven) verwestering in hoofde van verzoeker, wiens vormende jaren zich hoofdzakelijk in Afghanistan hebben afgespeeld en die nog maar vier jaar buiten Afghanistan verblijft, aannemelijk te maken.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog algemene informatie aanhaalt over terugkeerders die gebukt gaan onder een stigma van mislukking, of waarbij hun terugkeer wordt gezien als een bewijs van luiheid of criminaliteit en de noodzaak van sociale en familiale netwerken voor terugkeerders, zonder dit op zijn individuele omstandigheden te betrekken, dient te worden vastgesteld dat verzoeker nog steeds een netwerk heeft in Afghanistan en hij verklaart nog contacten te onderhouden met zijn paternale oom (NPO, p. 5-6). Bovendien worden stigmatisering of uitstoting slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd als vervolging. Er zijn *in casu* geen dergelijke elementen voorhanden.

In zoverre verzoeker nog gewag maakt van het leven onder talibanbewind, wordt opgemerkt dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en lijfstraffen, willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van een situatie waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. De door verzoeker in zijn verzoekschrift geciteerde landeninformatie bevestigen dat praktijken van buitensporige bestraffingen nog steeds plaatsvinden, en dat het talibanregime zeer repressief is, maar hieruit kan niet worden afgeleid dat elke Afghaan die vanuit Europa terugkeert zal worden geïntervieerd of onderworpen aan vervolging of onmenselijke of vernederende behandelingen, noch brengt verzoeker informatie bij die daar heden doet toe besluiten. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk.

Rechterlijke beslissingen hebben in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de arresten waarnaar hij verwijst, kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij vóór zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen.

4.5.5.3. Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet wordt aangenomen dat verzoeker is verwesterd of dat hij als dusdanig zal worden beschouwd, is de vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Vluchtelingenverdrag op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging, dan ook niet relevant noch dienstig.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

4.5.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

4.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, worden door verzoeker geen concrete elementen aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de

doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

4.6.2. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32). Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova* e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van mei 2024 (p. 101: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel,

aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Hierbij dient aangestipt te worden dat verzoeker in contact staat met zijn familie in Afghanistan (NPO, p. 5-6), waardoor hij thans niet afdoende aannemelijk maakt niet te kunnen terugvallen op enig sociaal netwerk in Afghanistan en hij bij terugkeer niet in staat zal zijn in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Hij maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend. Verzoekers betoog en de door hem aangebrachte landeninformatie kan niet anders doen besluiten.

4.6.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

In de referentieperiode juli – september 2023 bevinden de belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjsher en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen neemt aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "verminderd" en "beperkt". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia, Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 32-34).

In de referentieperiode 1 juli 2022 – 12 januari 2024 eist het *Afghanistan Freedom Front* (AFF) een toegenomen aantal aanvallen tegen taliban-doelen op. Op X, voorheen Twitter, beweert de AFF, 43 aanvallen te hebben uitgevoerd in de periode 1 oktober 2023 – 15 januari 2024, waarvan 19 in november 2023, zoals gerapporteerd door *BBC Monitoring*. De meeste aanvallen zouden zijn uitgevoerd in Kabul en de noordoostelijke provincies Laghman, Kapisa, Parwan en Takhar. Eén geclaimde aanval werd uitgevoerd in de stad Kandahar. In diezelfde referentieperiode registreren ACLED en de UCDP ook aanvallen waarbij de AFF betrokken was (respectievelijk 36 en 38 veiligheidsincidenten). Er werden veiligheidsincidenten geregistreerd zowel in de bovengenoemde provincies, als in de provincies Baghlan, Balkh, Panjshir en Samangan. De UCDP registreert echter geen enkel veiligheidsincident in Takhar. De Secretaris-Generaal van de VN beschrijft het AFF als "meest actieve groep" tijdens de laatste referentieperiode die loopt van 18 september tot 1 december 2023, terwijl hij het NRF omschrijft als "veel minder actief dan in 2022". (COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 5)

De Secretaris-Generaal van de VN stelt ook vast dat het NRF geen aanvallen uitvoert in haar voormalige bolwerk in de provincie Panjshir. ACLED noch UCDP registreren enige veiligheidsincidenten waarbij het NRF betrokken is in Panjshir in de periode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024, maar wel in andere delen van Afghanistan. Bij geregistreerde ACLED-incidenten, waarbij het AFF en NRF betrokken zijn, zijn de *de facto* militaire troepen of de *de facto* politiemacht de doelwitten. ACLED registreert 36 veiligheidsincidenten waarbij het AFF en 23 waarbij het NRF betrokken is in de periode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024. In

diezelfde periode registreert de UCDP 38 veiligheidsincidenten waarbij het AFF en 22 waarbij het NRF betrokken is. In het kader van voorgaande incidenten worden geen burgerdoden geregistreerd (COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 5).

De Secretaris-Generaal van de VN constateert een algemene daling van het aantal aanvallen dat wordt opgeëist door of toegeschreven aan ISKP. In de periode van 1 augustus tot 7 november 2023 registreerde de VN 8 ISKP-aanslagen in 3 provincies. Drie van deze aanvallen waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap, waaronder een aanval in Pul-e Khumri, en twee van de aanvallen in Dasth-e Barchi (op 23 oktober en 7 november 2023). ACLED-gegevens wezen ook op een daling van het aantal veiligheidsincidenten waarbij ISKP betrokken was in 2023 (49 incidenten in totaal) in tegenstelling tot 2022 (199 incidenten). Ook Human Rights Watch constateerde een afname van ISKP-aanvallen in 2023. (COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 7)

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteert de UCDP, 781 incidenten, waarbij de meeste incidenten plaatsvinden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 36). In dezelfde referentieperiode documenteert ACLED, 1 618 veiligheidsincidenten, waarvan de meesten vallen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 29-30).

In Kaboel worden door UCDP, 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 34).

ACLED registreert in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreert in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan valt meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' zijn verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers zijn het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelt in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalt tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

In de referentieperiode van 1 juli 2022 – 12 januari 2024 documenteert ACLED, 1 826 veiligheidsincidenten. Kabul is de provincie met de meeste geregistreerde incidenten, gevolgd door Takhar, Panjshir, en Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de derde en vierde plaats. (EUAA *Country Guidance Afghanistan, mei 2024*, p. 113; COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 4).

In dezelfde referentieperiode worden er volgens de UCDP-gegevens in totaal 713 dodelijke burgerslachtoffers geregistreerd, waarvan de meesten vallen in de provincie Kaboel (199), gevolgd door Herat (61), Nangarhar (38), Baghlan (31) Kunduz (179), Balkh (92) en gevolgd door Samangan, Kandahar, Balkh en Takhar. Gevechten tussen de taliban en het NRF/AFF vinden voornamelijk in deze provincies plaats. Meer dan de helft van de dodelijke slachtoffers in deze provincies valt in de maanden juli – oktober 2022.

Volgens de UCDP-gegevens zijn in de periode augustus – november 2022, 144 burgerdoden (23% van alle burgerdoden in die referentieperiode) het gevolg van vier aanvallen tegen religieuze plaatsen en sjiitische doelen in Kaboel, Herat en Samangan.

In de periode 1 juli 2022 – 12 januari 2024 registreert de UCDP in de provincie Kaboel in totaal 199 burgerdoden als gevolg van 245 veiligheidsincidenten. De meeste burgerdoden als gevolg van 'aanvallen tegen burgers' worden toegeschreven aan ISKP, gevolgd door aanvallen tegen burgers door onbekende actoren en de *de facto* regering. Verder worden in Kabul 30 burgerdoden gemeld bij 32 veiligheidsincidenten waarbij de *de facto* regering aan de ene kant en ISKP aan de andere kant betrokken zijn.

Volgens de ACLED-gegevens is Kaboel de provincie met de meeste veiligheidsincidenten gecodeerd als "explosies/geweld op afstand". In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 12 januari 2024 registreert ACLED in totaal 393 dodelijke slachtoffers onder strijders en niet-strijders.

Het Internationaal Comité van het Rode Kruis (ICRK) registreert 541 veiligheidsincidenten met landmijnen en explosieve resten ('*Explosive remnants*') in januari – juni 2022. Bij deze incidenten raken in totaal 1 092 mensen gewond of gedood. De incidenten vinden voornamelijk plaats in het zuiden en het oosten van Afghanistan (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, mei 2024, p. 114-115).

In de periode van 1 oktober 2023 tot 12 januari 2024 documenteert ACLED 207 veiligheidsincidenten, waarvan 69 gecodeerd worden als "gevechten", 33 als "explosies/geweld op afstand" en 105 als "geweld tegen burgers" (COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 4).

UCDP documenteert 118 veiligheidsincidenten en 93 burgerdoden.

In diezelfde referentieperiode zijn de *de facto* militaire troepen de actoren die het vaakst betrokken zijn bij veiligheidsincidenten geregistreerd door ACLED met burgers als doelwit (67 incidenten in totaal). De UCDP registreert 21 van dergelijke incidenten, met 15 burgerdoden als gevolg.

ACLED registreert 25 veiligheidsincidenten waarbij burgers het doelwit zijn van onbekende actoren, en 11 gebeurtenissen waarbij ISKP betrokken is.

De UCDP registreert 10 van zulke incidenten, waarbij 13 burgerdoden vallen. Bovendien registreert de UCDP 8 incidenten die geclaimd of toegeschreven worden aan ISKP en die 51 burgerdoden veroorzaken.

In 2023 zijn er geen sektarische aanvallen tegen de sjiitische Hazara gemeenschap geregistreerd, totdat een zelfmoordterrorist op 13 oktober 2023 een sjiitische moskee aanvalt in Pul-e Kumri (provincie Baghlan). De schattingen van het aantal doden en gewonden lopen uiteen. Volgens de taliban veroorzaakt die aanval 7 doden en 1 gewonde, terwijl de *New York Times* melding maakt van 'minstens' 17 doden en 'tientallen' gewonden en UNAMA het heeft over 21 doden en 30 gewonden. ISKP eist de verantwoordelijkheid voor de aanslag op. (COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 6)

Uit voorgaande cijfergegevens blijkt dat de daling van het geweld zich voortzet en verder als gevolg heeft dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsvername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteert 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en de IOM meldt dat in 2022 in totaal 1 525 577 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 41 en EUAA *Country Guidance Afghanistan*, mei 2024, p. 115).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kunduz. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat voor de provincie Kunduz geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024. Zijn uitgebreide citaten aangehaald in zijn verzoekschrift en in zijn aanvullende nota van 14 oktober 2024 en waarvan hij meent dat deze recenter zijn, liggen in lijn met voorgaande analyse en zijn niet van die aard om diezelfde vaststellingen te ontcrachten.

4.6.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

4.7. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.8. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van zijn raadsman, zijn voogd en een tolk die het Pashtou machtig is. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

4.9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor niet over de grond van het beroep zou kunnen worden geoordeeld. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Er zijn geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien november tweeduizend vierentwintig door:

I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO